

но любопитство се втичаше въ новосжидѣнния домъ Божій. Слѣдъ като се свърши обрядъ-тъ на освященіето, народній Патріархъ Св. Иванъ, каченъ на Владшкія Престолъ, отправя се къмъ еднороднія си въ Христъ народъ, и — велегласно му казалъ: — „Благословѣнни мои чада! Преблагія Богъ се смилѣ за нашето тѣло, и помѣнх родъ и домъ царей Болгарскихъ. Неговата пресвята Воля е благоволила за възобновленіе на нашето царство, и Неговата небесна заповѣдъ ми е повѣлѣла чрезъ Св. Великомъченика Димитрія: да вѣнчѣя Князь Асѣня за вашъ царь, Богъ ще да бѣде съ него и ще въздигни скиптръ-тъ на Българското царство. — Князь Асѣнь е, прибавилъ Патріархъ-тъ, отъ царско колѣно, той е внукъ на Гавріила сина Самуилова — царя на послѣднѣето Българско западно царство съ престолнія му градъ Охрида, завладѣно и поробено отъ Гърцитѣ“. — Слѣдъ това Патріархъ-тъ Св. Иванъ зема вѣнецъ и огреницъ царскъ (и червени бутуши), и вѣнчява Княза Асѣня на царство Българско и казалъ народу: защо му е повѣлѣно отъ Бога чрезъ Св. Димитрія да го вѣнчѣй на царство. Едва щомъ Благочестивій Патріархъ изрѣклѣ тѣя думи, изведнѣждъ всицкія народъ, възхищенъ отъ голѣмъ радость, извикнѣхъ велегласно; *„Да живитѣ Асѣнь царь на многая лѣта, Асѣню царю болгарскому многая лѣта!!! и Иоанну блаженнѣйшему Патріарху Терновскому и всея болгарий многая лѣта!!! — Ожидаемія съ нетърпѣнне частъ за възстаніето пристигнѣхъ; нововѣнчаннія царь видѣлъ изведнѣждъ множество отъ народно чюство распалени юнаци събрани подъ народнія прѣпорецъ, които съ възхищеніе поздравили новія си Господарь Царь Асѣня I, и се подложили усердно подъ Негово предводителство. Нововѣнчаннія же царь Асѣнь I-й и братъ му Петръ, които происхождахъ отъ колѣното на Радомира (нѣкои увѣряватъ впрочемъ че се е називавалъ тоя царь „Гавріилъ“ както и ние по горѣ спомѣнхми за него) сина Самуилова, турихъ се на челото на събраната Българска войска, и — незабавно бунтъ-тъ е избухнѣхъ съ голѣмъ распаленность тукъ въ градъ-тъ Търново, дѣто Гръцкія*